

PHẬT THUYẾT ĐẠI THỪA VÔ LƯỢNG THỌ
TRANG NGHIỆM THANH TỊNH BÌNH ĐẲNG GIÁC KINH

Người giảng: Lão Pháp Sư Tịnh Không

Tập 266

ĐỆ THẬP TỨ: BẢO THỤ BIÊN QUỐC

Phẩm Kinh văn này Thế Tôn muốn giới thiệu với chúng ta về y báo trang nghiêm của Thế giới Tây Phương, dùng lời của chúng ta hiện tại mà nói, chính là hoàn cảnh học tập cư trú sinh hoạt. Trên phẩm đề nói chữ “bảo”, chữ “thụ”, chữ “biên quốc”, ba sự việc này chúng ta nhất định phải có thể hiểu được. Hiểu được nghĩa thú biểu pháp của nó thì mới có thể học được điều gì đó.

“**Bảo**” là cái gì? Tại thế gian này thật sự có thể giải quyết được tất cả vấn đề khó khăn thì chúng ta gọi là bảo. Giàu có là bảo, vì có thể giải quyết được vấn đề đời sống vật chất của chúng ta, đây là bảo. Tri thức là bảo, có thể thỏa mãn được đời sống tinh thần của chúng ta là bảo. Nhưng càng quan trọng hơn với con người, vấn đề thật sự chính là vấn đề sanh tử. Nếu như có thể tìm được cách giải quyết được vấn đề sanh tử, thì đó chân chánh là đại bảo, là cái bảo thù thắng nhất. Phật pháp được gọi là Tam Bảo, nói ba sự việc này không những có thể giúp chúng ta giải quyết được đời sống tinh thần, vật chất trước mắt, giải quyết được tất cả khó khăn, mà còn có thể giúp đỡ chúng ta giải thoát khỏi sáu nẻo luân hồi, thoát ly mười pháp giới, chân thật chứng được cảnh giới đại Niết Bàn bất sanh bất diệt. Niết Bàn là tiếng Phạn, ý nghĩa là bất sanh bất diệt. Thành tựu quả đức cứu cánh viên mãn, đây mới là cái bảo chân chánh. Ở thế gian này tìm không ra. Ở trong Phật pháp chúng ta thường nói cái bảo này là ở đâu? Bảo nằm ở trong bốn tánh của chúng ta. Việc này chúng ta không thể không biết. Nhưng dường như chúng sanh trong lục đạo đều để lạc mất cái kho bảo vật đầy đủ cứu cánh viên mãn ở trong tự tánh của chính mình rồi. Nói với các vị, là bị thất lạc chứ không phải thật sự bị mất đi. Người người đều có đầy đủ, hiện tại bởi vì bạn mê mất, sau khi bị mê rồi thì cái bảo này không thể hiện tiền, cho nên bạn hiện tại cuộc sống liên cảm thấy rất buồn phiền, rất đau khổ, tùy theo nghiệp lực mà lưu chuyển.

Nghiệp lực này là gì? Là phiền não tập khí của bạn, tùy thuận theo tự tư tự lợi của bản thân, tham sân si mạn, sự yêu ghét đối với ngũ dục lục trần, những thứ này liên tạo thành lục đạo, biến hiện thành tam đồ. Tam đồ lục đạo đều không phải là thật, ở trên “Kinh Bát Nhã” Phật thường nói “*phàm sở hữu tướng giai thị hư vọng*”, “*nhất thiết hữu vi pháp như mộng huyễn bào ảnh*”, trên “Bát Nhã Tâm

Kinh” thì nói với chúng ta là “*ngũ uẩn giai không*”, nào có chân thật! Ai thấu hiểu chân tướng sự thật? Người giác ngộ. Người nào giác ngộ? Chúng ta gọi người giác ngộ là A La Hán, A La Hán thật sự đã giác ngộ, Bồ Tát giác ngộ, còn Phật là giác ngộ cứu cánh viên mãn. Các Ngài rõ ràng, các Ngài minh bạch rồi. Bất giác thì gọi là phàm phu. Là phàm phu ở đâu? Là phàm phu ở trong sáu nẻo, phàm phu trong chín pháp giới. Người người đều có Phật tánh. Phật tánh là bảo.

Trước khi Phật pháp chưa truyền đến Trung Quốc, Thánh nhân Trung Quốc biết, không phải không biết. Nho gia đã nói rất nhiều, Đạo gia cũng nói rất nhiều, thậm chí Chư Tử thời tiên Tần đã nói rất nhiều đạo lý, đều là hiện rõ cái trí huệ chân thật, không có sai khác với những gì Phật Bồ Tát nói. Các đồng học học Phật chúng ta đối với sự việc này, trong tâm thường hay có nghi vấn, Khổng Phu tử, Mạnh Phu tử, Lão Tử, Trang Tử, những vị tiên hiền này có phải là Phật Bồ Tát đã ứng hóa đến hay không? Nếu không thì lời của các Ngài nói vì sao mà rất gần với nội dung trong Kinh Phật? Năm xưa tôi cũng có thắc mắc vấn đề này, và đã thỉnh giáo với lão sư Lý. Lão sư nói với tôi, trên lý thì nói được thông, chư Phật Bồ Tát tùy loại hóa thân, đất nước Trung Quốc này khi xưa không thể hiện cái hình tướng Phật Bồ Tát để giáo hóa chúng sanh, không khế cơ ở nơi này, vậy thì phải hiện tướng như thế nào? Phải hiện tướng Khổng Tử, hiện tướng Mạnh tử, hiện tướng Lão Tử, Trang Tử, những người này thì họ hoan hỷ tiếp nhận. Về lý thì có thể nói được thông, nhưng mà về sự thì lại không tìm ra được chứng cứ, không có chứng cứ. Lão sư đã giải đáp cho chúng tôi, giải đáp này rất hay.

Sở dĩ ở phương Tây thị hiện ra tiên tri, thị hiện ra Giê Su, Ki Tô, thị hiện ra Mohammad, chúng tôi đọc “Kinh Hoa Nghiêm” thì mới bỗng nhiên ngộ ra, là ai đã thị hiện? Ở trên “Kinh Hoa Nghiêm” là Tỳ Lô Giá Na Như Lai. Tỳ Lô Giá Na Như Lai rốt cuộc là ai? Chính là “chân như bản tánh”, là “chân như bản tánh” của chính chúng ta, không phải là của ai khác. Vào ngày xưa, các vị xem việc dạy trẻ nhỏ, những đứa trẻ ba – bốn tuổi thì đã học rồi. Học cái gì? Học “Tam Tự Kinh”. Trên “Tam Tự Kinh”, câu đầu tiên đã đem việc tu học một đời truyền thụ cho bạn rồi, là “*nhân chi sơ tánh bản thiện*”. Chữ “tánh” này chính là chân tánh của chúng ta. Chân tánh là thuần tịnh, là thuần thiện. Chữ “thiện” này không phải là thiện ác. Thiện trong thiện ác thì không phải là thiện rồi, vì sao vậy? Nó rơi vào hai bên. Ở trong Phật pháp thì nói, biên kiến ở trong kiến hoặc. Biên kiến chính là đối lập hai bên. Thế nào là chân thiện? Cả hai bên đều buông xả, Phật pháp Đại thừa thì nói là trung đạo. Thiện ác đều rời khỏi thì gọi là trung đạo. Trung đạo cũng không có nữa, hai bên không có, trung đạo không tồn tại, thì đây

là chân thiện, đây là bổn tánh. Cho nên chúng ta phải khẳng định tất cả chúng sanh bổn tánh là thiện, chúng ta đối với tất cả chúng sanh phải có cái tâm cung kính mới có thể sanh khởi dậy được. Con người này của bạn có ác hơn đi nữa, ác hơn nữa thì sao? Cũng không phải là bổn tánh của bạn, đó là tập khí của bạn. Tập khí là vốn không có ở trong bổn tánh. Tôi tôn trọng bổn tánh của bạn, tôi lễ kính bổn tánh của bạn. Người Trung Quốc gọi là bổn tánh, ở trong Phật pháp thì gọi là Phật tánh, cho nên “tánh bổn thiện” ở trong Phật pháp thì chính là Phật tánh, đây là bảo.

Ở trong Phật tánh có đầy đủ vô lượng trí huệ, vô lượng đức năng, vô lượng tướng hảo. Trên “Kinh Hoa Nghiêm” Phật nói với chúng ta, hết thảy chúng sanh đều có đức tướng trí huệ của Như Lai, vì sao vậy? Bạn có bổn tánh, bạn có chân tâm, chân tâm bổn tánh của bạn vốn là viên mãn đầy đủ vô lượng trí huệ, vô lượng đức năng. Năng lực là không gì không thể. Tướng hảo, không chỉ là 32 tướng tốt 80 vẻ đẹp, ở trên Đại Kinh nói Phật có vô lượng tướng, tướng có vô lượng tướng hảo. Phật nói, tự tánh của chúng ta vốn có đầy đủ, nhưng vì vọng tưởng chấp trước mà không được chứng đắc. Vô cùng đáng tiếc! Chúng ta hiện tại vì sao mà đã để mất đi tánh đức? Bởi vì chúng ta có vọng tưởng, có phân biệt, có chấp trước, cho nên chúng ta tuy rằng có trí huệ đức tướng giống như chư Phật Như Lai mà không thể hiện tiền. Tuy là không thể hiện tiền, nhưng không có thật sự bị mất đi, chỉ cần chúng ta đem vọng tưởng phân biệt chấp trước buông bỏ, thì trí huệ đức tướng của chúng ta liền hiện tiền. Phải buông xả.

Tôi đã buông bỏ được một chút, các vị không phải đã nhìn thấy rồi sao? Các vị xem thấy tôi năm nay so với năm ngoái, so với năm kia, so với nhiều năm trước, thì tôi càng ngày càng trẻ ra, sức khỏe càng ngày càng tốt, càng ngày càng an lạc. Nguyên nhân là gì? Buông xả, đem vọng tưởng phân biệt chấp trước hết thảy đều buông bỏ, tâm được tự tại, thân được nhẹ nhàng, thường nói là thả lỏng một chút, nhiếp trước cũng không có. Người hủy báng chúng tôi, người sỉ nhục chúng tôi, người hãm hại chúng tôi, các vị xem tôi đã dùng thái độ gì để đối đãi với họ? Tôi dùng cái tâm chân thành, thanh tịnh, bình đẳng, cung kính đối đãi họ. Họ là ân nhân của tôi. Sao lại gọi là ân nhân của tôi? Vì thay tôi tiêu nghiệp chướng. Tôi từ vô thủy kiếp đến nay đã tạo ra nhiều nghiệp chướng đến như vậy, ngày ngày ở trước Phật cầu sám hối, sám hối cũng không hết, còn họ dùng thái độ này đối đãi với tôi thì đã tiêu hết nghiệp chướng cho tôi rồi, cho nên tôi mới được tự tại như vậy. Đây chính là một điểm mà tôi cao minh hơn các vị. Nếu các vị mà gặp những người này thì các vị sẽ nổi giận, các vị sẽ sanh phiền não, vậy

thì hỏng hết rồi, đó liền biến thành oan oan tương báo không bao giờ dứt. Cho nên chúng ta nhất định phải biết, nghịch cảnh ác duyên là thay chúng ta tiêu nghiệp chướng, nhất định phải hoan hỷ tiếp nhận, phải dùng cái tâm báo ân để mà đối đãi. Họ tạo ác nghiệp tiêu nghiệp chướng cho chúng ta. Thật sự như vậy, nghiệp chướng của ta đã trở thành nghiệp chướng ở trên người của họ. Các vị thử suy nghĩ xem, ta không báo đáp họ thì ai báo đáp họ đây? Phải nên báo đáp họ, vì sao vậy? Họ thành tựu cho ta, họ đã giúp cho ta nâng cao cảnh giới, ta đem công đức tu hành hồi hướng cho họ, đem công đức hoằng pháp lợi sanh hồi hướng cho họ, chân thật báo ân, tự tánh Tam Bảo của chúng ta không ngừng hiển lộ ra bên ngoài.

Lần này trở lại giảng tiếp bộ Kinh này, bộ Kinh này phía trước đã giảng qua, các vị đem những gì đã giảng nói ở phía trước so sánh với việc hai ngày nay tôi giảng, không như nhau, cảnh giới đã khác hơn rồi, đã nâng cao rất nhiều, cho nên gọi là bảo. Tôi biết cái bảo này không ở bên ngoài, bảo là ở trong tự tánh, bảo là ở trong giác ngộ. Mê rồi thì bảo lạc mất, giác ngộ rồi thì bảo lại hiện trở ra. “Bảo” là có ý nghĩa như vậy.

“**Thụ**” thì có ý nghĩa gì? Nhất định không phải rất nhiều cây đại thụ mà ta nhìn thấy ở bên ngoài, vậy thì bạn mê rồi. Thụ, bạn thấy cây thì rất cao, rất rõ ràng nổi bật, cho nên cây đại biểu cho sự kiến lập, đại biểu cho sự rõ ràng, là biểu hiện cái ý này.

Cư Sĩ Lâm Singapore cũng đã có 60 năm lịch sử rồi. Trước mắt, những thiện tri thức đã vì chúng ta mà kiến lập đạo tràng này. Đạo tràng này lúc mới xây dựng, chúng ta cũng đã nhìn thấy một số tâm hình, cũng rất là sơ sài. Trong nhiều năm như vậy, đời đời truyền nhau, mỗi một nhiệm kỳ thì hội đồng quản trị và Lâm trưởng đều không ngừng mở rộng, không ngừng xây thêm, đây gọi là kiến thụ. Cư Sĩ Lâm là một cây đại thụ, tiền nhân đã đem cây trồng xuống, đến nay cái cây này đã lớn đến như vậy, đã khai hoa kết trái. Giảng Kinh tu trì là khai hoa, niệm Phật vãng sanh là kết trái. Cây đại thụ này chúng ta đã nhìn thấy mỗi năm đều khai hoa, và thường nhìn thấy được quả thật sự. Đây là ý nghĩa của thụ. Ở nơi này cũng giống như là bảo thụ vậy, cây bảo thụ này là cây bảo thụ chánh pháp, là cây bảo thụ chánh giáo của Như Lai. Thật hiếm thấy. Cho dù khu vực này của châu Á chúng ta ngày nay gọi là đạo tràng chánh pháp, bảo thụ ở đây chính là đạo tràng chánh pháp. Bạn từ chỗ này mà thể hội ý nghĩa ở trong Kinh này thì bạn sẽ hiểu được, bạn mới có thể thật sự học được điều gì đó. Sau khi học được thì áp dụng thực tiễn vào bản thân như thế nào? Làm sao để biến chính mình thành một

cái cây bảo thụ? Việc này rất quan trọng. Đạo tràng là cây bảo thụ. Ở trong đạo tràng, mỗi một người tu hành đều là bảo thụ thì bảo thụ mới biến quốc. Tất cả chư Phật Như Lai đều là bảo thụ, tất cả Pháp Tạng Bồ Tát là bảo thụ, tất cả Thanh Văn Duyên Giác cũng là bảo thụ, các Ngài lấy hình tượng của chính mình để giáo hóa tất cả chúng sanh. Giáo hóa không đơn thuần là ngôn giáo. Ngôn giáo, bản thân bạn làm không được thì không có ai tin, đó là giả không phải là thật. Vì vậy chúng ta tỉ mỉ mà quan sát, mà thể hội.

Thích Ca Mâu Ni Phật, chúng ta xem ở trong tiểu sử, loại tiểu sử lâu đời nhất ở trên “Đại Tạng Kinh” là “Thích Ca Phổ”, “Thích Ca Phương Chí”, còn có một cái là “Thích Ca Thị Phổ”, tổng cộng có ba loại. Trong “Đại Tạng Kinh” có ba loại, tôi đã xem được hai loại. Thích Ca Mâu Ni Phật vì chúng ta mà biểu diễn, tự mình trước tiên tu học khai ngộ chứng quả, sau đó mới đi giúp đỡ người khác. Đây chính là Ngài đã nói ở trên Kinh, tự mình chưa độ mà muốn độ người khác thì không có cái chuyện này. Ngài tự độ mình trước tiên, sau đó lại đi độ người khác thì đúng, thì không có sai. Phật giáo chúng ta ngày nay vì sao mà suy bại? Chúng ta muốn giúp đỡ người khác học Phật vì sao lại khó khăn đến như vậy? Vì bản thân chưa học cho tốt, chính mình phiền não tập khí chưa đoạn, chính mình trí huệ chưa khai mà muốn giúp đỡ người khác, thì hơn một nửa trong lúc giúp người khác sanh phiền não, thông thường nói là càng giúp càng thêm phiền, không những không thể thành tựu người, ngược lại khiến người khác bị tổn thương. Bất luận là vô tình hay cố ý thì cũng đều là lỗi lầm. Vì thế chúng ta học Phật, mục tiêu đầu tiên là phải nhắm vào chính mình, tự giác tự ngộ.

Vì sao mà chúng ta không thể khai ngộ? Bảo tàng của tự tánh vì sao không thể khai mở? **Nguyên nhân chính là phiền não tập khí quá nặng.** Phật pháp Đại Thừa bắt đầu học từ chỗ nào? Là bắt đầu học từ Địa Tạng Bồ Tát. Ở Trung Quốc, bốn vị đại Bồ Tát ở bốn ngọn núi lớn, đại biểu cho tổng cương lĩnh tu học của Phật pháp Đại Thừa. Địa là tâm địa, Tạng là bảo tạng, Địa Tạng chính là tâm địa bảo tạng của chúng ta, chính là trí huệ đức tướng của Như Lai, hết thảy chúng sanh có ai mà không cầu? Tướng hảo là phước báo, là cầu phước; đức là năng lực, đa tài đa nghệ; trí huệ, người thế gian đều là cầu trí huệ, cầu kỹ thuật, cầu năng lực, cầu phước báo, nhưng không biết được ba cái này trong tự tánh vốn sẵn có đầy đủ. Cho nên, Phật dạy chúng ta không nên cầu ở bên ngoài, mà từ ở trong nội tâm mà cầu. Phật pháp gọi đây là nội học. Nội học là từ chỗ này mà kiến lập, cầu bên ngoài thì cầu không được. Hiện tại ở trong các trường đại học, học viện

thương mại có rất nhiều giáo sư đều dạy làm thế nào để mưu cầu danh lợi. Mục tiêu của công thương nghiệp là cầu lợi, làm sao để giàu có.

Lần này, trước khi tôi rời khỏi Úc Châu, vào đúng dịp này trường đại học Griffith tổ chức buổi lễ khánh thành học viện thương mại, vị hiệu trưởng đã mời tôi đến tham dự, gặp được rất nhiều giáo sư của các học viện, đều là những giáo sư nổi tiếng. Trong đó có một vị tuổi tác đã cao, có lẽ là đã về hưu rồi. Kinh nghiệm của ông rất là phong phú. Hiệu trưởng đã đặc biệt giới thiệu ông, kinh nghiệm phục vụ trong giới công thương của ông đã mấy mươi năm, ông là một nhân tài tốt nhất cho trường học. Sau khi tôi nghe họ nói xong những lời này, tôi nói với vị hiệu trưởng, tôi học Phật đã 50 năm rồi, tôi đối với việc làm giàu này thì cao minh hơn nhiều so với ông ấy. Ông ngày ngày dạy người ta làm giàu, mà bản thân vị lão giáo sư này lại không giàu có, nếu gặp phải người học trò như tôi thì ông sẽ rắc rối, ông dạy tôi làm giàu mà ông thì không giàu, thì những điều ông nói tôi không dám tin. Là đạo lý gì vậy? Tôi lấy một ví dụ rất cặn cọt dễ hiểu, những gì mà các vị giáo sư này đã dạy ở trường, trong Phật pháp thì gọi là “duyên”. Họ hiểu được cái này, cũng giống như là nông dân trồng trọt vậy, họ hiểu được kỹ thuật này, họ biết được đất đai, phân bón, nhiệt độ, độ ẩm như thế nào, những phương diện kỹ thuật này họ đều rất thông thạo, nhưng mà không có hạt giống, dù cho cao siêu hơn nữa thì cũng không thể làm ra được sản phẩm trồng trọt, vì không có hạt giống. Cho nên dù giáo sư có giỏi hơn nữa, giảng thuyết đều là đạo lý nhưng họ cũng không phát tài, vì không có hạt giống. Tôi có hạt giống. Phật pháp nói nhân, nhân mà lại thêm duyên thì sau đó quả báo sẽ hiện tiền. Cái nhân đó là gì? Các vị xem, người phương Đông chúng ta khi xem tướng số là xem trong số mạng của bạn có tài khó hay không, cái tài khó đó mới là nhân. Trong mạng của bạn có tài khó, bất luận là bạn làm sự nghiệp gì thì tiền tài của bạn kéo nhau mà đến. Còn “duyên”, trong mạng số không có tài khó, dù duyên của bạn có nhiều hơn đi nữa, thì giỏi lắm tương lai đi làm giáo sư mà thôi, mỗi tháng đều lấy một chút tiền đứng lớp để mà sống, bạn không phát tài được mà. Đạo lý này trong trường học không có ai hiểu được. Tôi nói tôi mà đến dạy về công thương, dạy kinh tế thì tôi là thầy giỏi, giáo sư giỏi đấy. Những thứ này đều có ở trong Phật pháp.

Phật pháp dạy người “nhân” là từ đâu mà đến, nghĩa là tài khó ở trong mạng số của bạn là từ đâu mà có? Tài là từ bố thí mà có. Bạn xem Cư Sĩ Lâm bao nhiêu năm càng cho được càng nhiều. Việc này đều rất rõ ràng, không bố thí thì không có. Bố thí pháp thì được thông minh trí tuệ, bố thí vô úy thì được khỏe mạnh sống

lâu. Đây là bạn chân chánh tu nhân. Những đạo lý như vậy, hiện tại các học viện trường đại học thương mại trên thế giới đều không có nói, họ đều không hiểu, cho nên làm đó chỉ là duyên mà thôi. Cũng như nông phu trồng trọt, có bao nhiêu kinh nghiệm đi nữa mà không có hạt giống thì cũng không thể trồng được gì. Vì xem thấy cái tình hình như vậy nên tôi còn phải đi dạy nữa.

Nếu như bạn tu học công phu đến nơi đến chốn, thì Tam Bảo ở trong tánh đức, Tam Bảo này nếu dùng lời hiện nay mà nói thì là giàu có, thông minh trí tuệ, khỏe mạnh sống lâu. Khỏe mạnh sống lâu là tướng hảo. Tướng hảo thì quá nhiều. Lấy ví dụ này thì hiện tại mọi người đều đang mong cầu, thì Tam Bảo ở trong tự tánh liền lưu lộ ra bên ngoài, thì được đại tự tại. Chưa có kiến tánh, trong pháp Đại thừa nói là không có giác ngộ. Ngộ có hai loại, một loại là giải ngộ, một loại là chứng ngộ. Giải ngộ đều không có tác dụng. Giải ngộ là lý minh bạch, quả báo không thể hiện tiền, tại vì sao? Bạn không có đoạn phiền não tập khí, bạn chưa có sửa chữa trở lại. Chứng ngộ là bạn thật sự đã sửa trở lại, đối với thế xuất thế gian tất cả pháp không có một chút tham luyến, không có một chút tâm bủn xỉn, thì phước báo ở trong tự tánh của bạn liền hiện tiền, liền thấu lộ ra bên ngoài. Chỉ cần có một chút xan tham thì phước báo tự tánh không thể hiện tiền. Bạn xem, người thế gian đem việc cầu tài phú làm thành mục tiêu số một trong cuộc đời của họ. Người chết vì tiền, có ai mà không tham tiền? Phật pháp dạy học cũng đem việc này làm thành số một, bạn làm thế nào để có được tài phú viên mãn? Bạn đem lòng tham đoạn đi. Tham là chướng ngại. Cho nên trong lục độ, điều đầu tiên là bố thí. Bố thí độ xan tham. Xan là bủn xỉn. Bạn chỉ cần đoạn dứt xan tham, thì tướng hảo ở trong tự tánh của bạn, đó là phước báo vô lượng vô biên, liền lưu lộ ra. Bạn lại có thể đem ngu si đoạn dứt, ngu si là cái gì? Bát Nhã độ ngu si. Sau khi đoạn dứt ngu si thì trí tuệ Bát Nhã vốn có trong tự tánh sẽ hiện tiền, là bảo. Bạn xem, cầu thông minh trí tuệ là phải cầu như vậy. Không ngu si, đối với tánh tướng lý sự nhân quả của thế xuất thế pháp rõ ràng minh bạch thông suốt thấu đáo, trí tuệ hiện tiền. Cái trí tuệ này không phải cầu mà có, không cần phải học, vừa tiếp xúc liền thông suốt, liền minh bạch, làm gì phải đi học? Đây là trí tuệ Bát Nhã vốn có trong tự tánh của bạn lưu lộ ra. Bạn lại có thể trì giới Ba La Mật, trì giới là độ ác nghiệp, nhẫn nhục là độ sân hận, đây là tu cái gì? Tu khỏe mạnh sống lâu, vô úy bố thí được khỏe mạnh sống lâu. Đây là nói nhân với bạn. Khi còn chưa kiến tánh, cái nhân bạn tu này gặp được duyên, thì sự thông minh trí tuệ, phước báo, khỏe mạnh sống lâu của bạn đều sẽ hiện tiền. Phước báo nhân

thiên là từ chỗ này mà ra. Bạn không tu nhân mà cứ chuyên môn đi nói duyên thì không có tác dụng. Bạn phải thật sự chịu tu nhân.

Duyên là thứ yếu, không phải thứ quan trọng nhất, nhưng duyên cũng không thể thiếu. Đoạn ác tu thiện là cái duyên tốt nhất. Khởi tâm động niệm không nên nghĩ chính mình, mà hãy nghĩ đến chúng sanh khổ nạn, toàn tâm toàn ý giúp đỡ tất cả chúng sanh khổ nạn. Khổ nạn lớn nhất của chúng sanh là cái gì? Là mê hoặc. Vì vậy, công đức chân thật là giúp đỡ chúng sanh phá mê khai ngộ. Nếu muốn giúp đỡ chúng sanh phá mê khai ngộ thì trước tiên phải tự mình phá mê khai ngộ. Chúng ta tự mình dựng nên một hình tượng tốt, đây là bảo thụ. Cái thân thể này đứng ở đó, ngồi ở đó đều là một cái cây, đây là bảo thụ. Một cái hình tượng của giác ngộ, là một cái hình tượng thuần tịnh thuần thiện, một cái hình tượng tràn đầy trí tuệ đức năng tướng hảo tự nhiên sẽ lay động được người khác, tự nhiên sẽ khiến người khác ngưỡng mộ, họ liền sẽ phát tâm để học tập. Đây không phải là đã độ họ rồi sao? Họ đối với việc tu học Phật pháp sẽ có được lòng tin. Bản thân chúng ta học Phật hình tượng không rõ ràng, không có được cái hình tượng như vậy, người ta vừa nhìn thấy, *“thôi đi, bạn học Phật lại thành ra cái dáng vẻ như vậy, tôi không bị lừa đâu, tôi không học bạn”*. Nhất định phải tốt hơn họ, thù thắng hơn họ, để họ nhìn thấy mà cảm thấy ngưỡng mộ. Cho nên ở trên Kinh Phật nói Bồ Tát trước khi còn chưa thị hiện thành Phật phải dùng thời gian 100 kiếp (thời gian 100 kiếp này dài ngắn không nhất định, đây là cái gì? 100 kiếp là đại biểu cho sự viên mãn, mỗi một người viên mãn đều không như nhau, căn tánh mỗi người không như nhau), phải dùng thời gian dài như vậy để chuyên môn tu phước báo. Thực tế mà nói, những lời này của Phật là thị hiện, là phương tiện, không phải là chân thật ngữ. Vì sao vậy? Ai cũng đã minh tâm kiến tánh rồi, trí tuệ đức năng của tự tánh hiện tiền rồi còn phải tu cái gì? Tu là tu để cho chúng ta xem, để chúng ta thấy Bồ Tát đều tu phước, vậy thì chúng ta không tu phước sao có thể được? Dụng ý là ở chỗ này. Họ là đến để biểu diễn, đến để diễn kịch, họ không phải là thật. Nhưng mà nói với chúng ta, phàm phu chưa giác ngộ trong lục đạo mà được phước báo quả thật là dùng phương pháp này mà tu thành, cho nên sự thị hiện ấy của họ cùng với việc làm giáo sư ở trong trường đại học là cùng một loại. Đây là sự thật. Kiến tánh suy cho cùng không phải là một việc dễ dàng, không phải phàm phu lục đạo hay chúng sanh trong chín pháp giới có thể dễ dàng đạt được. Những thứ này có phải là chúng ta không có phần hay không? Thiện Đạo Đại Sư nói rất hay: *“Đều do gặp duyên không đồng”*. Vấn đề chính là ở trong đời này của bạn có cái duyên phần gặp được Phật pháp chân

chánh này hay không, gặp được giáo lý Đại thừa, gặp được thiện tri thức, gặp được đồng tham đạo hữu, gặp được đạo tràng tu học như pháp hay không, rất nhiều rất nhiều điều kiện như vậy. Nếu như bạn hết thấy đều có đầy đủ, thì bạn trong đời này thành tựu không khó, có hy vọng thành tựu được. Trong đời này có trợ duyên tốt đến như vậy mà bạn vẫn không thể thành tựu, vậy thì nên trách bạn không biết dụng công, thông thường chúng ta nói là không biết dụng tâm, bạn khởi vọng tưởng, bạn không hề căn cứ theo phương pháp lý luận ở trong các Kinh điển mà học tập. Nếu thật sự y theo phương pháp lý luận ở trong Kinh điển mà học tập, làm gì có đạo lý không thành tựu. Cái này chúng ta phải tin tưởng. Bảo thụ là cái ý này.

Thế giới Tây Phương Cực Lạc thù thắng vô cùng, bảo thụ biển quốc, bất luận là đi đến nơi nào đều có đạo tràng vô cùng thù thắng. Ai dạy cho bạn? Là Phật A Di Đà đến dạy, không một ai khác đến dạy cho ta. Thế giới Tây Phương Cực Lạc lớn, người thì nhiều, nhiều đến nỗi không có cách nào tính đếm (Phần này phía trước chúng tôi đã giảng qua), Phật A Di Đà có thể dạy được nhiều người như vậy hay sao? Có thể, Phật A Di Đà có thể phân thân, phân vô lượng vô biên, cho nên đi đến Thế giới Tây Phương Cực Lạc, bất luận là ở chỗ nào, thì bạn cũng sẽ nhìn thấy được sự hóa thân của Tây Phương Tam Thánh, hóa thân đầy hết cả Thế giới Tây Phương, tất cả mọi lúc mọi nơi. Trong tâm vừa nghĩ muốn thấy A Di Đà Phật, muốn thấy Quan Âm và Thế Chí, những hình tướng đó liền hiện ra ở trước mắt, các Ngài liền giảng Kinh thuyết pháp, dạy bảo bạn tu hành. Hoàn cảnh như vậy đi đâu mà tìm được nữa chứ? Vì thế, hoàn cảnh tu học tốt nhất chính là Thế giới Cực Lạc. Chư Phật mười phương tán thán, chư Phật mười phương khuyên bảo chúng ta cầu sanh Thế giới Cực Lạc.

Làm sao mới có thể đi được? Nhất định phải nhớ kỹ mỗi một câu nói ở trên Kinh điển, ít nhất phải y theo “Kinh Phật Thuyết A Di Đà”, đây là phân lượng ít nhất. Mỗi câu mỗi chữ ở trên “Kinh Di Đà” đều không thể xem nhẹ. Bộ Kinh này lúc trước chúng tôi đã giảng qua vài lần, đặc biệt là “Yếu Giải” của Ngẫu Ích Đại Sư, giải thích trong đó quá tuyệt diệu. Ấn Quang Đại Sư đã có lời tán thán Ngài rằng, dù cho Phật A Di Đà có tái lai làm chú giải cho “Kinh Di Đà” thì cũng không thể hay hơn được nữa. Quả thật là đã tán thán đến chỗ cùng cực. Năm xưa, Pháp sư Diễm Bồi ở Singapore chúng ta, ông là bạn cũ của tôi, lớn hơn tôi 10 tuổi, khi ông còn tại thế, chúng tôi thường gặp nhau. Có một lần ông mời tôi ăn cơm, đã hỏi tôi vấn đề này, ông nói: “*Ấn Quang Đại Sư đối với “Yếu Giải” của Ngẫu Ích Đại Sư có phải là đã nói quá lời hay không?*”. Tôi đã nói với ông: “*Không*

quá lời một chút nào, tán thán của Ấn Quang Đại Sư là đúng người đúng việc. Ấn Quang Đại Sư là chân ngữ giả, thật ngữ giả, như ngữ giả, một chút cũng không quá lời”.

Lúc trước tại nước Mỹ có vị đồng tu hỏi tôi: “*Pháp sư Tịnh Không, nếu như ở trong cả “Đại Tạng Kinh” mà chỉ cho Ngài chọn học một bộ Kinh, thì Ngài chọn bộ nào?*”. Tôi không hề do dự, tôi chọn “Yếu Giải Kinh A Di Đà” của Ngẫu Ích Đại Sư. Chỉ một bộ Kinh này chúng ta chọn Thế giới Tây Phương Cực Lạc thì một đời này đủ để thành tựu viên mãn rồi. Nhưng vì sao lại đi giảng bộ Kinh này? Bộ Kinh này là phụng lệnh của lão sư. Lão cư sĩ Lý Bình Nam đã đem bộ Kinh này truyền lại cho tôi, nói với tôi, bốn hội tập này của Hạ lão cư sĩ là một pháp môn duy nhất để độ chúng sanh trong 9.000 năm Mạt Pháp, cho nên dù là có người bất đồng ý kiến, phản đối, tôi có sư thừa, các vị có thể phản đối, tôi thì không thể phản đối. Nếu tôi mà phản đối thì người ta sẽ chụp mũ tôi mà nói rằng: “Pháp sư Tịnh Không nghịch thầy phản đạo”, chỉ tội danh này thì phải đọa địa ngục rồi. Người khác đều không phản đối các vị, lão sư Lý không phải lão sư của các vị, các vị có thể nói, còn tôi thì không. Tôi và Ngài là quan hệ thầy trò, cho nên cổ Thánh tiên Hiền đã dạy người, cha mẹ dù xấu đến mấy cũng không thể ngỗ nghịch với cha mẹ, vậy thì bạn sẽ là đại bất hiếu. Lão sư thì bạn phải thận trọng mà chọn lựa. Dù rằng chọn lựa để báỉ họ làm thầy, thì quan hệ này cũng là cả một đời. Nếu mà bạn nghịch thầy phản đạo, đầu tiên là đức hạnh của bạn đã có khiếm khuyết. Đức hạnh của bạn không thể thành tựu, thì bạn còn có thể thành tựu học vấn hay sao? Vì thế ở trong “Tịnh nghiệp tam phước” Phật dạy chúng ta, câu thứ nhất là “*hiếu dưỡng phụ mẫu*”, câu thứ hai là “*phụng sự sư trưởng*”. Thế gian, bạn hãy xem từ trên lịch sử, xưa nay trong ngoài nước, không có một người nào bất hiếu với cha mẹ mà lại có thể được thành tựu, không có một người nào nghịch thầy phản đạo mà có thể được thành tựu. Nhà Nho nhà Phật đều dạy người như vậy. Bản thân chúng ta nếu không thể tiếp nhận, không thể tin tưởng, bản thân muốn tìm lại từ đầu một con đường khác, vậy thì bạn hãy thử đi, xem bạn có thể thành công hay không. Thế gian này ngày nay gặp phải cái khổ nạn lớn như vậy, nguyên nhân thật sự là gì? Tôi thường nói là “*không nghe lời người xưa, thiệt thòi ngay trước mắt*”. Đệ tử Phật môn tu hành đã thành ra cái tình trạng như vậy là vì không nghe lời của Phật Đà, không chịu nghe lời Phật. Người thế gian gặp cái kiếp nạn này là do không nghe sự giáo huấn của cổ Thánh tiên Hiền, cứ nghĩ rằng mình rất tài giỏi, cho rằng bản thân rất thông minh, liền đem Phật Bồ Tát, cổ Thánh tiên Hiền bỏ đi hết. Quả báo này bản thân phải gánh chịu. Ở trên

Kinh Đại Thừa Phật thường dạy chúng ta, chúng sanh ở trong lục đạo có công nghiệp, còn có biệt nghiệp. Ở trong “Kinh Đại Phật Đảnh Thủ Lăng Nghiêm” đã nói rất tường tận, chúng ta tự tu hành cho tốt là biệt nghiệp, tuy rằng công nghiệp không tốt nhưng biệt nghiệp của ta thì tốt, ở trong cái kiếp nạn này ta vẫn có thể may mắn tránh khỏi, vẫn có thể không bị ảnh hưởng lớn, ảnh hưởng nhỏ là không thể tránh khỏi, nhưng ảnh hưởng lớn thì không có. Giữ gìn bản thân được chân thành thanh tịnh bình đẳng chánh giác từ bi, cái này quan trọng hơn bất cứ thứ gì, mong rằng đồng học chúng ta có thể hiểu được cái điểm này. Hãy xem hình tượng mà chư Phật Bồ Tát đã làm ra, hình tượng mà Thanh Văn Duyên Giác đã làm ra, đó đều là gương tốt cho chúng ta. Chúng ta cần phải học tập ở các Ngài. Hiện tượng giác chánh tịnh này biến khắp nước Phật.

Đây là đại ý của phẩm đề, bây giờ chúng ta xem tiếp Kinh văn.

Kinh văn: **“Bĩ Như Lai quốc, đa chư bảo thụ: Hoặc thuần kim thụ, thuần bạch ngân thụ, lưu ly thụ, thủy tinh thụ, hổ phách thụ, mỹ ngọc thụ, mã não thụ, duy nhất bảo thành, bất tạp dư bảo”**.

Cái ý này, các vị đồng học nếu như học qua “Kinh Hoa Nghiêm”, trong Kinh này mỗi câu mỗi chữ đều có vô lượng nghĩa. Bạn không thể thể hội được vô lượng nghĩa, bao nhiêu người có thể thể hội được một chút? Ở trong đoạn này đã nói đó là y báo. Ở chỗ này là dạy bảo chúng ta, chúng ta là người mới học phải nên bắt đầu từ chỗ này, không thể tham nhiều được. Trên “Tam Tự Kinh” nói là *“giáo cho đạo quý dĩ chuyên”*. Chuyên chính là chuyên nhất, ở chỗ này nói nghĩa là chuyên nhất.

“Thất bảo”, “thất” là một con số viên mãn, không phải chỉ là một con số, mà đại biểu cho sự viên mãn. “Thất” là chỉ cái gì? Là chỉ bốn phương, trên, dưới và ở giữa, vậy thì viên mãn rồi, cho nên nó là đại biểu cho sự viên mãn. Trên “Hoa Nghiêm” dùng chữ “thập” cũng đại biểu cho sự viên mãn, đó là dùng chữ số, từ một đến mười là con số viên mãn. Cho nên đây không phải chỉ là chữ số, đó là biểu pháp. Trong số tất cả pháp thì chúng ta học một pháp, bản thân học được một pháp, đối với những pháp mà chúng ta chưa học thì phải tôn trọng, nhất định phải ghi nhớ dạy bảo của Phật. Ở trên “Kinh Kim Cang” Phật nói với chúng ta pháp môn bình đẳng không có cao thấp, đây chính là chúng ta chọn ra một pháp để tu học, còn đối với những pháp khác chúng ta phải tôn trọng, phải tán thán, phải cúng dường. Đây là “Kinh Hoa Nghiêm” đến sau cùng các vị xem Thiện Tài đồng tử 53 tham thì sẽ thấy được. Nhất định là không thể hủy báng. Hủy báng thì

nếu thế nào? Hủy báng chính là khen mình chê người. Ta tán thán cái pháp môn này của ta là thù thắng, pháp môn của người khác không bằng ta. Nếu mà bạn có cái ý niệm này, thì bạn đã hủy báng Tam Bảo. Các vị nghĩ xem, học Phật mà hủy báng Tam Bảo thì làm sao bạn được thù thắng, làm gì có đạo lý như vậy? Tất cả pháp môn đều là do Phật nói ra, bạn chỉ thừa nhận cái pháp môn này do Phật nói là chính xác, Phật nói những pháp môn khác mà bạn đều muốn hủy báng, vậy câu nói phụng sự sự trường này làm sao mà có thể nói cho thông?

Vì sao mà Phật lại nói nhiều pháp môn đến như vậy? Bởi vì chúng sanh căn tánh không như nhau. Cái này nếu như các vị nghe không hiểu được, chúng tôi lấy một cái ví dụ. Hiệu thuốc bán thuốc, bạn xem thuốc thì có đến mấy nghìn mấy vạn loại, loại thuốc nào cũng hay cả, trị bệnh mà, ta cần sử dụng loại thuốc gì thì phải xem ta bị loại bệnh gì, dùng cái loại thuốc này thì trị được căn bệnh của ta, ta uống loại thuốc đó thì liền sẽ khỏi bệnh, thuốc vào liền hết bệnh, có lợi ích đối với ta; loại thuốc khác thì chúng ta không thể nói là nó không tốt được, vì nó trị bệnh của người khác, bệnh của người khác thì không giống với bệnh của ta, vậy thì chúng ta dùng thuốc đều không giống nhau, chỉ cần trị khỏi bệnh thì không phải đều là thuốc hay cả sao? Đều là thuốc tốt cả mà. Nếu mà uống sai thuốc, uống sai loại, chúng ta đều biết có thể ngay cả mạng sống cũng không giữ nổi. Phật pháp thì cũng như vậy, nếu mà học sai pháp môn, thì pháp thân huệ mạng sẽ bị đoạn mất. Đó là đạo lý. Vì thế, 84.000 pháp môn này bạn phải lựa chọn cho cẩn thận, nhất định không thể chọn sai. Nếu như bạn thật sự hiểu được đạo lý này, hiểu được chân tướng sự thật này, tôi tin rằng các vị sẽ hoảng sợ, ngộ nhớ chọn sai thì pháp thân huệ mạng của ta coi như tiêu rồi. Phật biết được vô cùng rõ ràng, cho nên Phật trước khi nhập diệt đã có chỉ thị đối với chúng ta, chỉ thị cho chúng ta một cái đại phương hướng đại nguyên tắc. Phật đã nói, **thời kỳ Chánh Pháp** (sau khi Phật diệt độ 1.000 năm là Chánh Pháp), **thì giới luật sẽ thành tựu** (chỉ cần chăm chỉ học giới, không được phạm giới, không thể phá giới, thì bạn có thể chứng quả); **thời kỳ Tượng Pháp** (chính là 1.000 năm lần thứ hai sau khi Phật diệt độ, sau 1.000 năm thứ nhất cho đến 2.000 năm), **thì thiên định thành tựu** (thời kỳ mà Phật pháp truyền đến Trung Quốc thì đúng vào thời kỳ Tượng Pháp, vì thế mà Thiên ở Trung Quốc vô cùng phổ biến, đạo lý là chỗ này); **thời kỳ Mạt Pháp thì Tịnh Độ thành tựu**. Thời kỳ Mạt Pháp chính là sau khi Phật diệt độ 2.000 năm trở đi. Mạt Pháp đến một vạn năm. Hiện tại cả thế giới công nhận, Phật diệt độ tính đến nay là hơn 2.500 năm rồi, vậy là đang trong thời kỳ Mạt Pháp. Chúng ta sanh vào Mạt Pháp, tùy thuận sự giáo huấn của Phật Đà, chúng

ta lựa chọn pháp môn Tịnh Độ thì đúng rồi, vậy thì không sai, đại phương châm đại nguyên tắc không sai.

Pháp môn Tịnh Độ Kinh điển không nhiều, hiện nay chúng ta xem thấy có năm Kinh một luận. Trong năm Kinh một luận này, y theo bộ nào cũng đều được, một môn thâm nhập. Bạn nói năm Kinh một luận tôi đều học, thì cũng được, dù sao cũng là cùng một tông phái, đây là cùng một con đường, cùng một đường lối, nhưng những Kinh điển của các tông phái khác thì không thể nào học đến.

A Di Đà Phật!

Cẩn dịch: Vọng Tây cư sĩ